

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

45 години от кончината на
д-р Г. М. ДИМИТРОВ
/1903-1972/

САМ СЕ
ОРИСА
Есе от Искър
Шуманов

Прозорчето от изток се отваря. Зората събира спон от разпръснатите си светлинки и ги праща в стаята.

Лъхва и Беломорец. Той помилва новодошлото, погали го бащински и се разигра на север.

Задават се три прегърбени старици. Главите им са закрити с разноцветни шамии.

„Па да сме влезли, а?“ запита едната.

„Ами... момче е. Нека то само да си определи бъдещето“ отговори Черната шамия.

И трите повливат уморени крака по пътя си.

А момчето в пелените не чу, не видя. И остана само да определя съдбата си.

То още не знае, че идва на бял свят, на родна земя под чуждо робство.

Идва на 14 април 1903 година. Идва в с. Ени чифлик, до топлото море, в присъединената от Турция, но заселена и от гърци българска земя. Момчето се ражда под двойно иго.

Когато гръцкият поп провесва дългата си брада над лицето му, кръстникът промъльва „Георги“. И то, кое то орисиците орисаха само да определи съдбата си, стана Той Георги/Земеделец.

Занапред Той ще се бие, ще пада и ще става, ще губи и ще побеждава в битките със змейове с кафяви люспи, змейове с червени люспи, но никога не ще се предава. И ще се бие винаги за народа, за българския народ, за България...

Глуко е във Вашингтонска болница. Сряда, 29 ноември 1972 година.

Пред погледа е залез.

Няма пътъх от Беломорец.

От 69 напълно изживени години, само непълни 25 са в България. Останалите по чужди земи, гонен от свои и от чужди. Бит, но непобеждаван. И винаги с народа, с България в сърцето...

Орисиците го бяха подминали. И той сам себе си ориса в борбата за свобода, независимост, справедливост.

Затова името му грее в много сърца. Вярата му пламти в много души...

НА 6 ДЕКЕМВРИ СЕ НАВЪРШИХА 9 ГОДИНИ ОТ ПРЕВРАТА В БЗНС, КОЙТО СЕ ОТРАЗИ ПАГУБНО ВЪРХУ ОРГАНИЗАЦИЯТА, ВЪРХУ ЖИВОТА НА ВСЕКИ ЧЕСТЕН СДРУЖЕН ЗЕМЕДЕЛЕЦ, ВЪРХУ СИМПАТИЗАНТИТЕ НА ЗЕМЕДЕЛСКАТА ИДЕЯ И ЦЯЛОСТНИЯ ОБЩЕСТВЕНО-ПОЛИТИЧЕСКИ ПРОЦЕС В СТРАНАТА.

Повече по темата очаквайте в следващия брой.

Честито Рождество Христово!
Честита новата 2018 година!

Уважаеми колеги,
Скъпи земеделци и земеделки,
От сърце Ви желаем крепко здраве,
голямо лично и семеен щастие и много
радости през цялата 2018 година!
Весели коледни, новогодишни и други
празници!

ЛИТЕРАТУРНО ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

Отпечатването на брой 4/2017 на
в-к „Литературно земеделско
знаме“, се финансира от
съпругата на Здравко Първанов,
фрау Ханнелоре Първанов.

ДАРЕНИЯ
за в. „Литературно земеделско
знаме“

Георги Пинчев - 50 лв.
Сдружени земеделци
от Пазарджик - 40,00 лв.
Тодор Цанев - 12,00 лв.
Васил Калфов - 10,00 лв.
Тако Караиванов - 10,00 лв.
Иван Селановски - 5,00 лв.
Цветан Лалов - 5,00 лв.

Скъпи приятели,
БЛАГОДАРИМ ВИ!

Парите за дарения и абонамент изпращайте на адрес:
София - 1309, ж.к. „Света Троица“,
бл. 326, вх. В, ап. 67
Маргарита Цветанова Дукова - тел.: 0895205522

По време на Освободителната война пак е сред народа. Възторжено посреща руските войски и тогава създава прочувствената ода „Кат Русия няма втора тъй могъща на света!“. Организира българска съгледваческа мрежа в тяхна помощ и лично ги повежда по проходи и пътеки.

След Освобождението е член на Учредителното народно събрание, народен представител, председател на Народното събрание, министър на просветата, министър на външните работи, един от водачите на Либералната партия. Съединението през 1885 г., което имперска Русия не признава, го сварва болен и уморен, но неговият авторитет е нужен на българската нация и държава и той приема да е подкомисар в Пловдив до признаването на съединението от Европа. По-късно, макар и не съгласен с водената от Стефан Стамболов посочен на отъцване от натрапеното влияние на Руската империя той недоумява жестокото убийство на Стефан Стамболов.

След Освобождението е член на Учредителното народно събрание, народен представител, председател на Народното събрание, министър на просветата, министър на външните работи, един от водачите на Либералната партия. Съединението през 1885 г., което

190 години от рождението на
ПЕТКО РАЧОВ СЛАВЕЙКОВ
(1827 1895)

ПОЕТ, ЖУРНАЛИСТ,
ФОЛКЛОРИСТ,
ОСНОВОПОЛОЖНИК НА
БЪЛГАРСКАТА ДЕТСКА
ЛИТЕРАТУРА

Негови съвременници, историци и критици наричат 60-те години на Възраждането „периода на Славейков“. Само творчеството му е толкова огромно по идеи и жанрове, че не може да се вмести и в една епоха. Той е поет-родолюбец, поет-гражданин, поетичен художник на пейзажни стихове, в които красотата на българската природа е осветлена от възторжени синовни чувства. Пише и превежда нежни любовни песни. Твори остроумни епиграми, басни наситени с мъдрост и поуки, стихотворения за деца... Събира народно творчество...

Иван Вазов говори с дълбока почит за него: „Едно голямо и звучно име: Петко Славейков! Да, Славейков, моят учител. Най-важният период на нашата история – периодът на

борбата ни за духовно освобождение беше напълнен с неговата деятелност, с неговото слово, с неговото име. Родолюбец горещ, ум богат, всестранен, той даде най-силния подтик на народното свествяване... душа упорита, желязна, родена за борба. Славейков пренесе като твърд граничен всичките бури на една мъчна епоха и служи за тръбач на въздишките и ламтенията на цял един народ, внимателно вслушан в неговото сладко и гърмко слово...“

Петко Славейков произлиза от народните дълбини. Негови учители са животът и народните песни и мъдрости, самоук, а високите постижения в неговия творчески път са показател не само за неговата сила воля, жизненост и дарование, но и за неизчерпаемите духовни сили на българския народ, способни да съхранят творческата си мъдрост и мощ през годините на робство и исторически несгоди и изпитания. Целият живот на Славейков е белязан със всеотдайно служение на народа. Още като юноша, 15-годишен става учител. Още като юноша, по свой начин, подема борба с Търновския гръцки владика, иронизирали го чрез песен.

Непокорният даскал е пъден - от място на място. Град Трявна ще помни неговото по-дълъго присъствие там. Когато през 1864 г. се установява в Цариград вече е утвърдено име в църковното движение за независима Българска църква и в Българската възрожденска литература.

Там неговата дейност е многостранна: превежда Библията, редактор е на вестници, между които в. „Македония“ (1866 - 1872 г.), журналист, литературен критик, поет, публицист, печатар, учител...

Там за около десет години е редактор на осем вестника, автор и преводач на около осемдесет книги. В знак на уважение, неговите съвременници се обръщат към него с „Дядо Славейков“, а той е само на 33 години.

Славейков вярва в мирната легална борба, но през време на Априлското въстание е арестуван и хвърлен в турските затвори.

Маргарита Нешкова

НАШИ ЮБИЛЯРИ

Петър Илиев на 90 години!

Роден е на 27 октомври 1927 г. в с. Зориград, Врачанско. Завършил гимназия във гр. Враца, висше образование - в гр. Свищов Стопански и социални науки. От идеите на земеделското движение е запленен от младежките си години. Един от учредителите на Земеделския младежки съюз в родното си село. От 1944 г. до 1947 г. е и в Окръжното ръководство на ЗМС гр. Враца.

Стихове пише от ученическите си години. Има публикации в "Народно земеделско знаме", "Младежко земеделско знаме". След 10 ноември в "Земеделско знаме" и "Литературно земеделско знаме", както и в литературните сборници "Детелина" I, II, III, IV и V.

Той е един от учредителите на "Клуба на писатели-земеделци" в с. Руска Бяла, Врачанско през 1946 г. "Съюз на писателите земеделци история", Йордан Борисов/

Автор е на стихосбирките: "По стръмните пътеки", "Завръщане" и др.

Ето какво пише за него Георги Маринов: "Когато Илиев ми подари дебютната си стихосбирка "По стръмните пътеки" /ИК "Майбо", 2000 г. гр. Враца, си спомних, че подобно заглавие има в поезията ни "По стръмните пътеки" /1955/ - поема от Леда Милева, посветена на детството и юношеството на Д. Благоев. Съвладението на заглавието обаче е случайно. По-важно е друго и него искам да изтъкна. Това заглавие е свързано не само с проблематиката и тематиката на стихосбирката му, но и с неговото житие-битие. Аз познавам Петър Илиев от дете и затова си позволявам да твърдя това, но и още нещо искам да допълня. Този поетичен труд/разбира се не в този вид/, може да се появи преди половин век, защото той бе един от поетите които се формираха непосредствено след 9.IX.44г. Тогава направи първите си успешни стъпки в "Земеделско знаме" и "Младежко знаме". В стиховете му личеше, че притежава божата дарба на поет, защастие не уgasала и досега... Обаче тогава Петър внезапно прекъсна писането на стихове и не написа никој ред повече през тоталитарното общество. Канил съм го да пише, но все отказваше. Питал съм го, защо не се хваща за перото, но все мълчаше. Този факт ме озадачаваше и едва сега, след като проговори, ми стана ясно, коя е била причината... Петър Илиев е бил следен от ДС, изключен през 1947 г. от БЗНС...

Коварно го арестуват, малтретират забраняват му да възпроизвежда и утвърждават идеите на борците и последователите на Съюза. И той замърка, защото ако продължи по този път, ще постигне зло не само него, но и неговите близки..."

СТОЛЕТИКЪТ

Макар да тегнат разприте нелеки и болките от всеки минал трус, надеждата на хората навеки живее в Земеделския съюз.

Напразно ръфат го като хиени и скубят от гърба крилца, перца. Съюзът ни не падна на колене и жив, и скъп е в нашите сърца.

И непризвани "лидери" познати изчезват гузни, както са дошли. От техните злини с лъжи окати все никак с време ще го преболи.

Роден сред бунтове с коси и вили, в борби преминал пътят си нелек. Столетникът набира млади сили да стъпи здраво в новият ни век.

Петър Илиев

Владимир Джаджерски На 80 години!

Роден е на 12 декември 1937 г. в с. Боденец, Врачанско. Основно и средно образование получава в гр. Мездра. Продължава образоването си в ПЖИ "Тодор Каблешков". През 1978 г. завърши българска филология в СУ "Климент Охридски". Като студент написва дипломна работа за Цанко Б. Церковски романизирана биография.

Живее и работи в гр. Мездра, където взима дейно участие в културния живот на града като журналист в местен вестник и възпитател в ОУ "Христо Ботев" Мездра. Негови разкази са печетани в местни и столични вестници, сборници и списания. Издал е книгите: "Човешки вълнения" - разкази /1994 г./; "Спомен от бъдното" - роман /1995 г./; "Събуденият дух" - разкази, импресии и миниатюри /1997 г./; "Човешки вълнения" - събрани съчинения /2000 г./ и др.

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН! С пожелание за здраве и незабрава на всичко написано...

Надежда Цанева - 14 октомври
Димитър Южнянин - 16 октомври
Ана Василева - 23 октомври
Петър Илиев - 27 октомври
Петко Огойски - 1 ноември
Кирил Назъров - 2 ноември
Иван Цветков - 3 ноември
Цоньо Неделкин - 16 ноември
Георги Пеев - 4 декември
Тодор Цанев - 11 декември
Владимир Джаджерски -
12 декември

ДА СИ СПОМНИМ...

Петко Згалевски - 1 октомври
Петко Казанджиев - 22 октомври
Христо Радев - 3 ноември
Стефан Попгеоргиев -
27 декември

КОЛЕДНО

Подай ми, мамо, хей оназ звезда,
да блесне като факел над моята елха,
че дядо Коледа е стар, немощен,
дано да ме открие в часа среднощен!

След всеки летен дъжд във небесата,
дъга сияйна ще да приласка децата.
И не едни щастливо устремени
ще се порадват под нея със очи засмени.

Знаем, че сме пътници във всемира,
че с изгрева ни залеза е начертан.
Преди да бъдем вече е решено
къде ще свърши земния ни стан.

Да живеем без копнежи по звездите,
без полета ефирен на мечтите,
какво ще бъдем в утрешния ден,
без пориви, без жар със дух сломен?

Затуй при нас ще идва дядо Коледа
и песни ще му пеем в късен час.
Затуй ще минем под небесната дъга,
да бъдем вечни като него на света!

Петко Згалевски

ДИМЯТ КОМИНИТЕ, димят...

И черни ленти към небето,
като криволичещ селски път,
издухват в тишината
спомени щастливи от сърцето...

Не свети ни един прозорец днес у нас!
Огнището отдавна е замряло
и сънува в този зимен, тъжен час
последните си спомени във бяло...

А аз на път за моя Угърчин
от билото го гледам натъжено.
И виждайки го в унес, как тъжи,
на мен ми става още по-студено!

Милчо Присадашки

ЕЛХА

Гост пристигна днес у нас
стройна пиринска елхичка.
Дядо Коледа, почакай час,
ще я украсим самички!
На върха звездичка блесва,
а по клонките свещи.
И гирлянди я препасват.
Вече цялата блести!
Тя у нас зарадва всички,
къщата ни освежи.
Мила гиздава елхичке,
тук добре ли си, какви?
Не тъжи за твоите дружки
от елховата гора.
Там вилнеят зли вихушки,
тук започваме игра...

Кирил Назъров

ШЕЙНИ

Още виждам селските шейни,
с дървените плавозове, с конете,
литнали през снежни равнини,
над които зимно слънце свети.

С тях бе кратък път до града,
с тях на гости ходеха роднини,
със лица червени от студа
и сърца разцъфнали градини.

С тях сватбари бързаха на път,
с духовата музика начело,
булка някому да доведат
от далечно или близко село.

Както в руската безкрайнина
пееха и в моя край звънчета
някой тръгващ на раница,
друг се връщащ за празник
светъл.

Днес в снега мишини громолят
и шейни забързани не тичат,
ала още живи са в сънтя
на онези, дето ги обичат!

Цоньо Неделкин

БЪДНИ ВЕЧЕР

Тайнство...
Само бъдникът припламва
и светулчици-искри
танцуваат в полумрака.
Най-близките събрани
около празнична трапеза
с боговица
на средата със парица...
Постни ястия и плодове
в жълтеникаво-червено...
Като живо...
Свещи. Вино...
Тихата молитва
песен блага:
"Да прославим млада Бога";
пожелание за здраве
плодородие, живот по-нов,
"На здраве!"
С крехко пламъче
разгаряшти Любов!

Дарина Цветкова

НОВА ГОДИНА

С блага вест е долетяла
като лястовица бяла,
като приказка красива,
над Родината ни дивна.
Светят нейните ръце,
що ли носи от сърце?
Тя с усмивка лъчезарна
пожелава на България
дни безгрижни, благодатни,
с натежали ниви златни.
Грозде, плодове и вино,
с песни цялата година.
Възрастните да са здрави,
всяко зло да ги забрави.
А децата работливи,
да са весели, щастливи!

Цветан Лалов

НОВОГОДИШНО

Под елхата парченца събирам
от изтекли години и дни.
Времето ме вечно шпионира
да не мисля днес за старини...

По пътя от върха към равнината
спускахме се, за труд заждали.
Планове се кроиха в душата
за бъдеще, с мечти закопнали...

Сега мозайката подреждам вече
от парченца на един живот.
И в този час годината изтече ...
Светът да бъде утре по-добър и нов...

Надеждата великото пространство
в нощта събрало хиляди мечти
с доброто име Бог и християнство,
да бъдем вече всички по-добри.

Милка Пешева

НОВОГОДИШНО

Ще дойде с радост Новата година
отново да направи своя кръг,
за някой радостна, за други тъжна,
ще дойде и ще си отиде пак.

Във вечната обител на всемира
часовника със твоето тиктак
годините отмервал в календара
завинаги ще ѝ постави знак...

Ще драсне диря Старата година
с добрата си и лошата страна,
А ние с мечти по идващата Нова
ще се изпълним с нова светлина.

Ще дойде с радост Новата година,
с наздравици, веселие и пир,
с тостове за дълголетие и здраве,
с упование за щастие и мир!

Живка Танчева

СЛЕД ПРАЗНИКА

Празникът мина -
весел и цветен.
Малка елха, под комина.
Без гирлянди и свещи,
сред счупени вещи...
Подритехи я и отминах.

Все я виждам в святата нощ -
усмихната, горда, накичена.
Всеки докосва я,
гали, обича я;
подаръци слагат пред нея,
Коледни песни ѝ пеят...
А къде си сега?
Разсъблечена,
мръзнеш в снега.
Мина празника -
ненужна си вече
и ничия.

Надежда Цанева

ЕЛЕГИЯ

Гнезда без щъркели. Гнезда без птици.
Къде нощувате, къде гнездите?
Опънати до скъсване безгласни жици.
Защо без музика оставихте върбите?

Защо подминахте гнездата стари,
слана ли или стронци ги попари?
Озонни дупки ли изгаят Ви крилата
или отровени са жабите в реката?

Без песни колко тъжен е живота!
Без словото човек е като скота.
Човечество, нима не си разбрало:
Сърцето нажежено е до бяло!

Изпращай не ракети във небето,
а песни от Родопа и полето,
А подир тях във небесата родни
да литнат и душите ни свободни!

Пенко Керемидчев

80 години от смъртта на Йордан Йовков

ВЪЛШЕБНИК НА БЪЛГАРСКАТА ПРОЗА

Неговото вълшебно слово ни е запленило още от детството, за да не ни напусне до края на земните ни дни Съществат ни незабравимите Албена, Боряна, Василена, Нона, Шибил, Индже, Люцкан... И още много обаятелни, романтични и трагични герои от творбите му ни привличат с чистата си нравственост, високия си морал, патриархалната си пръвничност, душевната си красота и извисеност...

Певецът на Добруджа има нелека житейска съдба, но тя му помага да опознае и претвори човешката душа, българският характер във всичките му измерени, изконните народни добродетели...

Преминал по дългите кървави пътища на войната, разочарован от жестокостта и безсмислието ѝ, от смъртта на хилядите невинни жертви, талантливият писател търси утеша в героиката, легендите и преданията на историята, в магията на спомените от детството и младостта си, от Жеравна и Добруджа... Потъва изцяло в атмосферата на онова време, за да създаде великолепните си разкази и новели...

В най-хубавите си творби от книгите „Женско сърце“, „Ако можеха да говорят“, „Вечери в Антимовския хан“, „Старопланински легенди“ и др. с непостижимо маисторство Йовков проника дълбоко в бита на българина, в гълбините на човешката душа и психика. От цялото му творчество лъхат: хуманизъм, повик за човечност и доброта, синовно преклонение пред българската земя необятна Добруджа и гранитния Балкан.

Творчеството му е богато на теми и идеи: доброто и злото, щастие и нещастие, красотата и грозотата, любовта и омразата, войната и мирът, вечното и преходното в живота... Тези вечни теми са занимавали стотици български и световни писатели. Но Йовков достига до дълбоки художествени прозрения за националния характер, за човека и битието. Неговите изящни разкази, новели и драми обхващат развлънваното пълноводие на живота.

Героите на Йордан Йовков са силни люди, обикновени хора от народа, които са обладани от чистия порив към доброта, красота, човечност, светли мечти, жизнелюбие, романтика... Това са състрадателни, милосърдни и благородни хора. Един извързвават сложния път от злото до доброто, други преминават през катарзисното душевно пречистване и стигат до просветлението, трети просто са благородни...

Една от причините за магическото въздействие на непреходното Йовково творчество е богатият, свеж простонароден език. Сякаш словото му извира от народната душа и се лее гладко, сладко, тихо...

Поради всичко това творчеството му е неподвластно на времето.

Сменят се поколенията на тази вечна българска земя... и всички по своему преосмислят посланията на вълшебното му слово.

И днес в мигове на покруса и радост си припомняме мъдрите житейски обобщения, до които е достигнал писателят. Както например онези покъртителни думи на Петър

Моканина, събрали в себе си мъката на целия свят: „**Боже, колко мъка има по този свят, боже!**“

Или: „Шибил започна да брои, за да види колко години ще живее, но после се замисли за възрастта си и му се стори, че е вече стар. Спомни си Рада и се усмихна: „Каква чудновата бърканица - мислеше си той - от жена, дете и дявол! И как всичко и прилича; каже нещо - умно е, направи нещо - хубаво е!“ И той я виждаше тъй, както беше я видял, когато държеше иглата с конеца в устата си, гледаше го и се усмихваше. „Не игла - помисли си пак Шибил и възձъхна. - Нож може да държи тъй в устата си, и от тоя нож човек на драго сърце би умрял!“

СВИЖДАНЕ

Като клетва -
сто пъти изречена,
тежат ми ненаписаните мои стихове...
Рушат се - тухли неизпечени,
оставени на ветрица и дъждове.

Като деца -
без майка и без име,
към мен ръце за залъче насочили -
следят ме образи,
стрелят рими
във топлите ми слепоочия...

Във тъмния затвор на черепа
извиват жални гласове,
будят ме - стъпките отмерени
на ненаписаните мои стихове.

Затуй -
не ми се смеите като виждате,
че си говоря сам и угълбен,
при тях съм аз на мило свидане,
от всичко друго отчужден!...

Петко Огойски

РОДНА СТРЯХА

Стихия вие, бълска сняг в стъклата,
вилнее в ледената нощ сърдито.
А в мрака като пряспа страховита
небето висне ниско над земята.

Навън от студ дърво и камък стенат,
но в стаята огнището ме гали.
За кой ли път така от зимна хала
уют ми дава къщата рождена?

От огъня и въглен жив ще взема,
Където и да ида в мен да грее.
А върна ли се някой ден при нея,
тя с майчина любов ще ме приеме.

Димитър Южнянин

ДЕНЯТ Е НАЦЪФТАЛ КАТО МУШКАТО

/Нещо като поетичен предговор от самата авторка Милена Филирова/

Не знам защо тази стихосбирка е такава, освен, че сигурно прилича на мен усмихната, ведра, засмяна, понякога тъжна, потъваща дълбоко в размишления, а понякога по детски ленива да търси смисъла, когато той сладко почива в нея и няма нужда да го търси. Винаги съм бягала от тъгата, затова и стихосбирката по-често е изпълнена с пръски жизнерадостен морски смях, лятно великолепие, пролетна свежест или есенна умиротвореност, защо не, и зимна тишина. Тъгата ѝ обикновено е дъждовна и дълбока, но краткотрайна. Така или иначе я написах, за да можеш Читателю да си харесаш нещо и да си го вземеш за из път някой ден или някоя нощ, когато ти е тъжно, да надникнеш в морските ширини на лятото или да си побърши за смисъла, който често ни убягва, или за мостовете от вяра, които всеки ден изграждаме и рушим в себе си. Най-вече я написах, за да се срещна с Тебе, защото най-хубавото на писането е срещата с Читателя. Колкото и съкровено занимание да е писането, то е немислимо без него, иначе се превръща в самотно и тъжно преживяване, което несподелено с никого губи своя изконен смисъл, поне за мен...

Така, че на добър път към читателя! Добре дошъл на моите поетични ширини и наслуга, дай Боже да ти хареса пътуването!

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

Рождество непознато,
най-любимо, когато
през мъглата проглеждам
с най-добрата надежда.

И за мене се ражда,
утолил всяка жажда
за любов и пощада
и спасил за награда.

И във яслата, взряна,
как откривам промяна:
от детето божествено
е сърцето тържествено,
е сърцето щастливо
и добро, милостиво.
Вечността преоткрила,
се изпълвам със сила.

И прославям те Боже,
със гласа си възторжен,
и смирено те моля:
да те следвам по воля!

Милена Филирова

БЕЛИ ЛЯСТОВИЦИ

На Йордан Йовков/1880 1937 г./

В ширна Добруджа
златни ниви
потъват в необята на небето...
И сред лястовици полетели
бяла
е събрала
всичките надежди на полето.
А каруци писани
и Добруджански песни
стоплят на писателя сърцето.
И на християнин
пристаналата мюсюлманка...
И до поклонник на Аллах
крачещата християнка...
И Човешкият ни род е по-богат,
защото всякой за всяко е брат!
Защото грее справедливост, свобода -
жадувани, сънувани, мечтани
затворили поредни рани...

Маргарита Нешкова

АЗ, ЕДИН ОТ ВАС

Прочетете тази книга! В нея се задават въпроси и търсят отговори... „Защо при наличната многохилядна армия от герои на социалистически труд носители на ордени първа, втора и трета степен и защо след като близо половин век родните вестници, радио и телевизии непрекъснато изтъкваха голямото превъзходство на социализма над капитализма, този превъзходен социализъм претърпя катастрофален икономически сриг и капитулира? Защо?“ И много други въпроси...

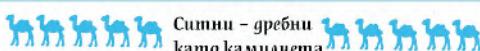
Освен, че е един от нас, за себе авторът споделя: „Не крия селския си произход... от ралото до атомния век. За мен животът си остана бреме на прости обикновен човек.“ Ето и едно от стихотворенията в книгата на **Мирчо Момчилов**:

СТРАННИ МИСЛИ

Веднъж, когато всички спяха,
в мен странни мисли долетяха
че е време да запея,
вместо в сънищата да се рея?
Да пея във такова време,
когато всеки сладко дреме,
каква ли песен да подхвани,
та аз желан певец да стана?
За маковете ако пея
ще ме издигнат над Орфея,
но според моята представа
това не е достойна слава.
Затуй реших да пея песни
за птици твърде интересни,
наляво спят, не се обръщат,
назад живота да не връщат.
Народът с нравите им свикна,
но истински не ги обикна,
от тях едва ли някой чака
да възвестят зора след мрака.
Зората първи я усещат
и с песен радостно посрещат
певци в гнезда вън, на открито,
от клонки и тревички свито,
а не грабливи хищни птици,
останали веч без езици,
със дълги нокти, остри човки,
в грабеж на мърша хитри, ловки.
Сменили си гнездата с вили,
за да укрепват своите сили.
Канят приятели на чашки,
ядат и пият по юнашки
и с пир сред дивната природа
следят живота на народа.
Опиянени грачат, пеят:
- Днес всички хубаво живеят.
Ала когато гарван грачи,
за никой песен туй не значи,
това по-скоро е прокоба,
че някому подгответ гроба.
Тези, които са във вили,
ползват закони за закрили,
а волните певци, поети
отиват си злочести, клети...

Мирчо Момчилов

ДВУБОЙ

-Махай се оттука!
Кофите с боклука-
мой район това е!
Учен си, човече,
в общество несвестно.
Гладен си, личи си,
но защо мълчиш си?!?
Аз съм куче бясно!
От мен по си жалък!
Порови и днеска
за някой залък,
но да сме наясно
гладен пес отсече:
-Да не съм те срещнал
в района ми вече!
Ще ти стане тясно
полето безкрайно!...
И да помниш, байно!

Стоян Колдов Тодор Цанев

Коледно-

НОВОГОДИШНИ ЗАКАЧКИ

КОЛЕДНИ НАДБАВКИ

На родата
от благата,
на аверите
далаверите,
на останалите тълст
... среден пръст!

ВСЕОТДАЕН

Което бе по силите му
даде
завалията -
сам изяде
мекото на саралията!

НЕДОВОЛСТВОТО НА СТАРАТА ГОДИНА

Новата тя не харесва,
защото... я извества.

Бодил Розин

ИМАЛО Е! ИМА И ЩЕ ИМА БЗНС!

Докато беше царят жив
Симеончо бе икона...
Никой днес не му е крив
агент... качи се на перона...

Пустата Анастасия,
с баща знаме на земисти
изгнаник в немотия...
Тя - агент на комунисти!

Какви хора по земята?!

Морал нямат търсят слава!
Туй на тях им е съдбата:
бързо да отидат във забрава...

Васил Калфов-Душката

ВИСОКОДОБИВНИК

Пред нищо не се стъписа,
триста доноса написа!

ФОЛКЛОРНА

Песен мила, песен родна,
що си тъй рядко модна!?

Атанас Личев

СИНУСОИДА

Чуй ме, спри се и махни се,
черен Сатана!
Не надви ме, остави ме
в тая тъмнина.

Фауст бледен бе последен
твой поклонник клет.
Беж! Заспа ли, не разбра ли,
дяволе проклет?

Ей отсреща веч ме среща
дева с поглед мил.
Гръб подлагай или бягай
грозен сакатил.

Каква младост, няма радост
само суета.
Мойта мила се сгодила.
Идвай, Сатана.

ОТИДЕ СИ ОТ ЖИВОТА РОДОЛЮБЕЦЪТ И ЗЕМЕДЕЛЕЦЪТ, ПОЛИТИЧЕСКИ ЕМИГРАНТ В ГЕРМАНИЯ ЗДРАВКО ПЪРВАНОВ

Починал е в 08.30ч. на 18 ноември, 2017г. в гр. Нойщад, Германия. Сдружението земеделци в чужбина и в България го познават много добре.

Роден е на 18 декември 1925г. в Монтанското село Дългоселци в семейството на членове на БЗНС. Земист става като ученик в гимназията в гр. Кутловица /сега Монтана/.

След идването на комунистите на власт на 09.09.1944г. не може да търпи техните насилия в България. За да се спаси от репресиите, през зимата на 1950г. заедно с приятеля си Кирил Маринов в условията на дълбок сняг пресичат българо-югославската граница. В комунистическа Юgosлавия на диктатора Тито условията са както в България. След редица перипетии с Кирил Маринов бягат в Италия. Работят известно време там, след което отиват във Франция, където се прехранват като наемни селскостопански работници. Съвързват се с други земеделци-емигранти. Когато на 20.X.1951 г. се основава българската рота към НАТО за охрана на американските военни складове, Здравко става редник в нея. За образцова служба по-късно е повишен в чин сержант. Избран е и за знаменосец на ротата. Цели 13 години /до юни 1964г./, когато рота 4093 по настояване на СССР е разпусната. Здравко Първанов е вярвал, както и другите редници, че ще участва в битка за освобождението на България.

Познавал се е добре с д-р Г. М. Димитров и е участвал активно в събитията на ротата, когато всяка година лидерът на БЗНС е посещавал Германия. След като напуска рота 4093 постъпва като общ работник в големия германски завод за производство на магнетофони „Грундиг“.

Намира си добра съпруга - германката Ханнелоре от гр. Нойщад. Създават чудесно семейство, раждат им се син и дъщеря. Синът завърши медицина и сега е лекар в Германия. Дъщерята става инженер и от много години е учител в САЩ.

След рухването на комунистическия блок, Здравко Първанов многократно посещава България. Присъстваше на всички конгреси на БЗНС-Н. Петков и на БЗНС, като поднасяше приветствия от името на земеделската емиграция. Никога не е участвал в разбиването на Организацията и заедно с Искър Шуманов правеша каквото можеша за запазване на единството й. Затова го обичаха всички земеделци. Тежко понесе ударът, който Николай Ненчев нанесе на БЗНС, обсебвайки регистрацията му. По телефона непрекъснато се интересуваше ще я загуби ли Ненчев в съда. Последното му обаждане беше на 14.11.2017г., осем дни преди кончината му.

Можеше ли да поживее още Здравко Първанов? Може би да. Но му се случи тежка беда. Преди 2 месеца си счупи крака. Повече от месец лежа в болница. Вероятно това му се е отразило фатално. Още щом излезе от болницата почна да ни търси по телефона и да разпитва за България и за БЗНС. Уви! Десетина дни след завръщането си в къщи Здравко Първанов почина.

БЗНС загуби свой предан деец и много щедър дарител. България загуби своя предан син, който с братята си от рота 4093 е имал

единичка мечта - да се бори за свободата й.

Какъв българин! Какъв земеделец!

Ханнелоре и Здравко Първанови

ЗА СВЕТЛАТА ЧОВЕШКА ДИЯ

НА МАРА ПИНЧЕВА

Литературно земеделско знаме изказва съболезнования на г-н Георги Пинчев за сполетялата го мъчителна загуба. Съпругата му Мара Атанасова Пинчева почина на 21 октомври 2017 г. след тежко боледуване от рак на 71 години.

Без нейната подкрепа г-н Георги Пинчев нямаше повече от две десетилетия да работи в София като организационен секретар на БЗНС-Никола Петков, а след това и главен секретар на БЗНС и главен редактор на в. „Земеделско знаме“. Както и като депутат от БЗНС в 37-то, 38-то и 40-то Народно събрание на Р. България.

Мара Пинчева бе член на дружбата на БЗНС в с. Малево, Хасковско. Многочестно избирала за делегат, участвала в работата на общински и областни конференции на БЗНС в Хасково, както и на конгресите на БЗНС-Н. Петков и БЗНС в София. Познавала я и уважавала много земеделци в страната.

Няколко десетилетия Мара и Георги Пинчеви като семейство живяха в обич, пълно разбирателство и взаимна подкрепа.

Нейната смърт е мъчителен удар за близките й, за нейния съпруг. За такава мъка утешителни думи няма!

Остава самопожертвованата светла дира, оставена от човека и земеделката Мара Атанасова Пинчева! Бог да я прости!

Светла памет!

ХАЙДУЦИТЕ СА ПОД ЗАКРИЛА

На крадците почит се отдава!
На крадците се отдава чест!
Те сега покрити са със слава
и най-знатни хора те са днес.

Те палати снежни построиха.
Презатрупаха се със блага.
С крепостни стени се обградиха
истински крале са те сега.

А пък ний, тълпата, оголели
пъшкаме с корема изтънял.
С издръжливост странна оцелели,
псуваме несретния си хал.

Тъй е във родината ни мила,
тук хайдуците са под закрила!

Харалан Недев

ЗА ПРАЗНИКА

Той на жена си подари
кокиченца за две пари..
На секретарката си Ева -
френски парфюм за двеста лева!
Така е като си съпруга,
съвсем е друго да си ДРУГА!

Христо Ангелов

ТОВА НЕ Е ЗАПЛАХА

Дясната ръка на Путин
отсече ясно:
- За сигурността на България
ние не сме заплаха.
Другари наши,
заплаха са ония Ваши,
които с пръст ни сочат...
С тях, другари, се справете
това е указанието наше!

ПО МИГЕЛ ДЕ СЕРВАНТЕС

Идалго клети, пак видя
тиранина във вятърните мелници.
Как след пет века не разбра,
че в единството и любовта
е твоята непобедима сила,
многоцветната корупция надвила?

Амии Вешкова

ГОРСКА ОРИСИЯ

Великият наш революционер и поет
написал бе в своя огнен куплет:
“Гора зашуми, вятър повее...”,
но не знаеше, че гората не ще оцелее...

Щом вятър повее и настъпи студът
и циганският табун е вече на път.
Награбил секири, резачки, въжета,
навлизат в горите, отсичат дървета...

Народът подсмърча, гората ни плаче...
Заштити я от тези джелати, Юначе!
Няма го Ботев, няма я четата
да прогони търговците и циганетата...

А тези, които са натоварени с власт
да пазят горите от крадлиния бяс
не гледат как сече се убийствено, диво...
Как биха спечелили освен... мълчаливо?!

Петър Петров

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

РЕДАКТОРИ:
Габриела Цанева
Кирил Назъров
Маргарита Дукова
Предпечат:
Г. Цанева

контакти:
София, 1000
бул. „Дондуков“ №38;
kirl_draguch@abv.bg
gabrielle@mail.bg

интернет:
litzemedelskozname.free.bg
litzemedelskozname.blogspot.com
litzzname.blog.bg
litzemedelsko_zname@mail.bg

